

Lad os da gå til Betlehem

Englene er væk, men deres budskab om frelseren, Kristus, Herren, hænger i luften. Han, frelseren, er inden for rækkevidde. Derfor opfordrer hyrderne på markerne uden for Betlehem hinanden: Lad os da gå.

For hyrderne var vejen ikke lang til frelseren og frelsen. Den er lidt længere for os, hvis vi helt bogstaveligt skal tage udfordringen op og drage til Betlehem. I Grundtvigs julesalme *Det kimer nu til julefest* lyder opfordringen jo sådan, selv om det næppe er ment helt bogstaveligt:

*O, kommer med til Davids by,
hvor engle sjunger under sky;
o, ganger med på marken ud,
hvor hyrder hører nyt fra Gud.*

(D.D.S.76,2)

En ting, som måske kan blive levende for en ved at holde jul i Betlehem, Davids by, er den situation, som Maria og Josef oplevede: en overfyldt by, der har svært ved at skaffe soveplads til alle besøgende. Men på en sådan oplevelse er det nu svært at leve sit liv.

Ellers er der vist ikke store chancer for, at evangeliet skulle blive mere levende for en dér end på et hvilket som helst andet sted på jordkloden, hvor budskabet om Jesus lyder, og hvor Helligånden gør sin gerning.

Nyheden fra Gud er i dag ikke lokalt begrænset, ikke begrænset til en nation eller et helligt sted, men kan høres der, hvor man befinder sig.

Derfor er frelsen måske nærmere, end vi tror, fordi Gud er os nærmere, end vi almindeligvis tror. Han er inden for rækkevidde.

Selv om vejen kan synes os lang nok.

Det hænger sammen med, at Gud, som er os nær, alligevel kan være vanskelig at finde, dersom det er os, der vil bestemme betingelserne.

Han er umulig at finde, dersom man ikke har tid til at lytte til ham og høre, hvad han i sit ord fortæller om sig selv, om frelsen og om os.

Selv om han er nær, er han dog fjern, hvis vi mener, at

Betlehem-stjernen i Fødselskirken i Betlehem. Israelsmissionens Gave-shop forhandler dette julekort. Se side 6.

Gud skal rette sig ind efter os og være tilfreds med, at der i det mindste er nogle få, der gider beskæftige sig med ham.

Selv om han er nær, er han dog fjern, hvis vi mener, der er områder i vort liv, som han ikke har nogen som helst ret til at blande sig i.

Men kommer vi som vi er, er han nær nok.

Brorson er inde på dette i sin skønne julesalme *Her kommer, Jesus, dine små*.

Hos Brorson er der forståelse for, at vi er små i forhold til Gud, og at vi intet som helst har krav på. Vi gør bare det, som altid har været de magtesløses privilegium, vi beder.

*Her kommer, Jesus, dine små,
til dig i Betlehem at gå;
oplys enhver i sjæl og sind
at finde vejen til dig ind.*

(D.D.S. 99,1)

Det menneske, der stiller krav til Gud, før det vil tro på ham, finder ham næppe. Det menneske, der vil møde Gud på

lige fod som en, der kan diskuteres med for så til sidst at finde frem til et kompromis, som begge parter kan være nogenlunde tilfreds med, finder ham ikke.

Lad os da gå til ham! Lad os ikke længere leve livet, som om frelsen ikke var inden for vores rækkevidde. Lad os nu gå til ham og finde ud af, hvordan det hele er.

Når det kommer til stykket, er han jo også vores Gud. Og han er inden for rækkevidde, fordi Jesus én gang kom til verden som menneskehedens frelser.

Eller sagt med apostlen Paulus' ord: »Jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker« (Romerbrevet 1,16).

Hyrderne var jøder. Vi andre er grækere.

Når vi går til Betlehem og finder barnet, har vi fælles far.

Kai Kjær-Hansen

Interview med Jonathan Goldberg
som har tegnet Dansk Missionsråds

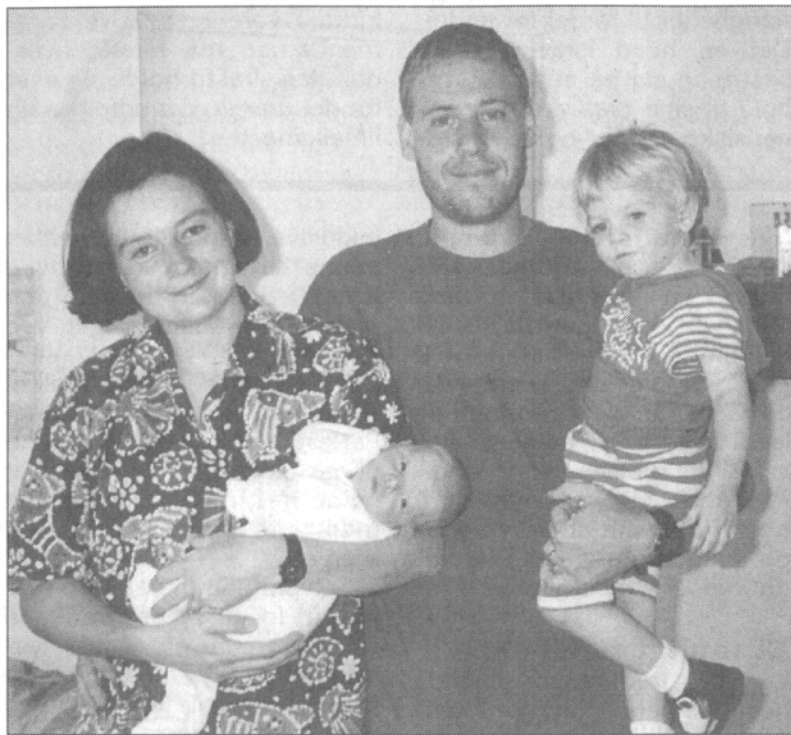
Adventskalender og julemærker

Man kan ikke lade være med at begynde med at tale om fredsprocessen i Mellemøsten, når man er sammen med Jonathan Goldberg. Det er ham, der har tegnet årets adventskalender og julemærker, som Dansk Missionsråd har udsendt. Den danske Israelsmissions udsending, Bodil F. Skjøtt, der er teolog og arbejder på Caspari Centret i Jerusalem, har skrevet teksten til adventskalenderen. Personerne på julemærkerne afspejler de forskellige folkegrupper og religioner, der findes i Israel.

– Jeg håber på noget nyt og noget bedre for alle parter her i området, siger Jonathan

hær. Det er en hær som alle andre og for mig ikke det middel, hvorigennem Gud vil realisere sin vilje med Israels folk.

Jonathan Goldberg er 33 år og født i USA. Hans far er jøde, hvilket hans mor ikke er. Familien er tilsluttet den messianske bevægelse i Israel, dvs. de identificerer sig med de Jesus-troende jøder. Under seksdags-krigen i 1967 opholdt familien sig i Israel, hvor hans far studerede arkæologi ved Det Hebraiske Universitet i Jerusalem og samtidig underviste på Den Anglikanske Skole i byen. Fra 1972 har familien Goldberg boet i Israel.

Jonathan Goldberg sammen med sin kone Faith og deres to børn.

Goldberg. Samtidig indrømmer jeg blankt, at jeg har svært ved at finde ud af min egen holdning. Jeg har svært ved at turde vise tillid og turde tro, at vi nu er begyndt på et helt nyt kapitel i Israels historie. Jeg frygter den islamiske fundamentalistiske bevægelse, dens magt og dens metoder. Palæstinensere har vel også deres vanskeligheder med at vise os israelere tiltro. Men vi, som bekender troen på Jesus, er kaldet til at være fredsstiftere. Man er nødt til at tage nogle chancer. Situationen kunne ikke bare fortsætte. Israels hær er ikke Guds

– Vi boede en tid i Rishon Letzion nær Tel Aviv, og mine forældres hjem var samlingssted for en af de dengang forholdsvist få messianske menigheder i Israel. Jeg husker, hvordan det at være Jesus-troende jøde betød, at man skilte sig ud fra de andre. Det kostede noget. Jeg husker en aften, hvor der kom en flok på et par hundrede ortodokse jøder og demonstrerede uden for vores hjem, bare fordi nogle messianske jøder var samlet der. Nogle af mine jævnaldrende stod da heller ikke for et sådant pres. De vendte sig imod deres

Jonathan Goldberg og Bodil F. Skjøtt i snak om årets adventskalender.

forældre og deres forældres syn på Jesus som Messias. På et tidspunkt havde jeg også problemer. Det, jeg sloges med, var spørgsmålet om Guds eksistens, og hvorfor verden var, som den var, når han er en kærlig Gud, og om han i det hele taget brød sig om mennesker og om mig. Sådanne spørgsmål har mange andre end jeg jo også bakeset med. Jøder, der ikke tror på Jesus som Messias, kan have tilsvarende spørgsmål. Men troen på Gud og hans kærlighed til verden brød igennem også for mig. Og med den tro brød også ønsket om at dele den med andre frem.

– I 1982 begyndte min militærtjeneste. Det var på det tidspunkt, krigen med Libanon begyndte, og jeg husker det som en meget vanskelig periode. Vi var tæt på krigen og så kammerater blive dræbt. Jeg var kristen, og som soldat havde jeg samme problemer som alle andre soldater. I begyndelsen havde jeg ikke frimodighed til at vedgå, at jeg troede på Jesus som Messias. Men på et tidspunkt hængte jeg en stor plakat op ved min seng, som røbede min tro, og i stedet for den lille lommebibel, jeg havde, anskaffede jeg mig en stor udgave. Det resulterede i mange gode samtaler med de andre, og de fleste tog mig såmænd i forsvar, når nogle få forsøgte at nedgøre mig og min tro.

– Efter at jeg var færdig med militærtjenesten, arbejdede jeg et stykke tid i Eilat sammem med nogle messianske jøder der. I Eilat er der et kristent hostel og et team, som forsøger at nå unge med evangeliet. En del unge, både israelere og andre nationalite-

ter, opholder sig på stranden i Eilat. For nogle er deres ophold der en flugt fra deres gamle tilværelse og samtidig et forsøg på at finde et nyt ståsted i tilværelsen. At række evangeliet til sådanne er meget meningsfyldt, hævder han.

Jonathan Goldberg har senere været på et et-årigt bibelskoleophold i England og deltaget i en række evangeliserende fremstød i Tel Aviv-området. Han forsøger at ernære sig som selvstændig illustrator og grafiker og synes, at det har været en spændende opgave at lave en julekalender til danskere i det høje nord.

– Julekalender og julemærker, som I har det, har man ikke i det såkaldte hellige land, siger han med et smil. Jøder, der ikke anerkender Jesus som Messias, har naturligvis intet at fejre, og messianske jøder, altså Jesus-troende jøder, gør det på en anden måde end i den vestlige kristenhed. Men da Bodil spurgte, om jeg ville tegne kalenderen, som hun skulle skrive teksten til, sprang jeg naturligvis til med det samme. Jeg har altid tegnet og malet, og jeg vil gerne bruge den evne til at være med til at række evangeliet videre. Og så med en lille duft fra det land, som Jesus virkede i.

Kai Kjær-Hansen

Årets adventskalender er udkommet. Teksten til kalenderen er lavet af Israelsmissionens udsending Bodil F. Skjøtt, som skriver om vennerne Daniel og Sami, der er henholdsvis jøde og araber. Kalenderen – samt årets julemærker fra Dansk Missionsråd – er tegnet af den unge israeler Jonathan Goldberg.

Kalenderen og julemærker kan rekvireres fra

Dansk Missionsråd,

Skt. Lukas Vej 13, 2900 Hellerup. Tlf. 39 40 19 54